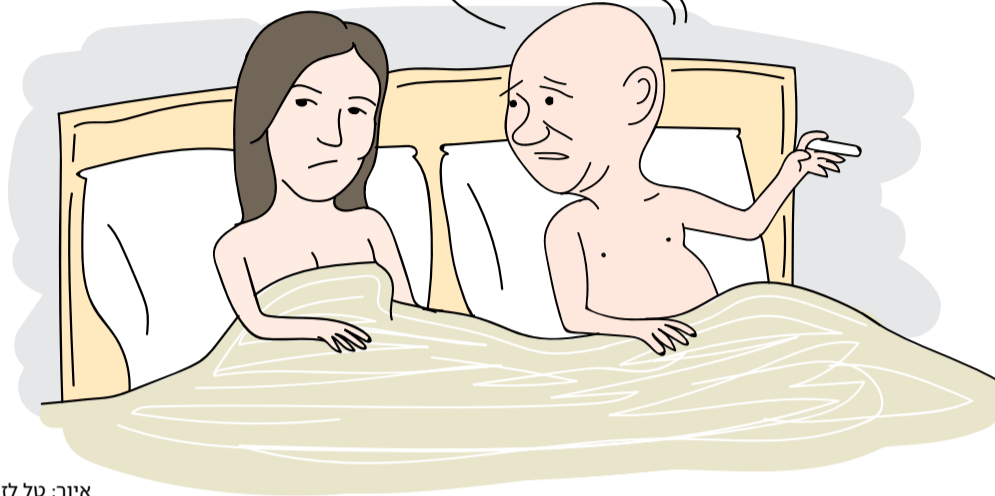

יאיר ניצני מרים גבה

שיט, שכחתי לטעון את הסיגריה

איור: טל לזר

נגמלים ביחד

לאחרונה החלטנו, בנות הבית ואני, שהגיע הזמן לגמול גם את הגברת הראשונה מעישון סיגריות

הגמילה, ובנוסף, אתה יכול להגיע להסדר עם מכון הגמילה, שבו תתחייב לדווקא להם את הפחים פעמיים ביום, וכך לקבל את רוב הסיגריות שמכרת בחזרה ולמכור אותן שוב בכבודות.

החיים בלי סיגריות טובים, אבל אני מסכים שקשה למצוא תחליף לסיגריה שאחרי עם כל הכבוד, זה לא נראה טוב להוציא גוד אחרי סקס, או לשאול את הפרטנרית אם יש לה מטען לסיגריה אלקטרונית.

בזמנו ניסו להסביר למעשנים כמה כסף הם מפסידים מקניית סיגריות במהלך חייהם. אבל גם להסבר הזה יש חולשה מסוימת. על פי אותו היגיון, עכשיו, כשאנחנו יודעים כמה הילדים שלנו עולים לנו מדי חודש, היינו אמורים להיגמל גם מהם.

מה שחשוד במכונני גמילה הוא העובדה שבמקרים רבים מתקיימים באותו מקום גם קורסים להרזיה. תסכימו איתי שיש פה ניגוד אינטרסים. גומלים אותך מסיגריות כדי שתתמכר במקומן לאוכל, ואז תירשם אצלם גם לקורס ההרזיה שברדת ממול, שכדי להצליח בו תחזור לעשן.

אבל עם כל הבעיות של מכונני הגמילה, זה כלום לעומת ההשפלות שמולן ניצב מי שממשיך לעשן. המקום הנורא והנמוך מכל הוא פינת העישון בשדה התעופה, שהוא בעצם כלוב אטום ואפוף עשן, שבו נדחסים האנשים שחייבים לתדלק לפני הטיסה לניו יורק בתנאים שלא עומדים בשום סעיף של אמנת ז'נבה. כדי להשלים את ההשפלה דאגו שהכלוב יהיה שקוף, כך שכולם מסביב יוכלו לראות אותך ברגע השפל, ולא תישאר לך שום אפשרות אלא להודות בפני עצמך שאתה מכור אחרי ששהית באחד הכלובים הללו יש לך גם הצדקה להתנהג מאוחר יותר בטיסה כמו קוף, לדרוש שוקולד בצעקות ולקלל את הדיילים. אתם שואלים מה עלה בגורל הגמילה של הגברת הראשונה? ובכן, עברו שלושה שבועות מיום ההפסקה, ומאז לא נרשמו דרמות מיוחדות. היא מריחה נפלא, וגם חוש הריח חזר אליה, אם כי בינינו – באוגוסט של ישראל, ועם השימוש הלא מספיק תכוף של האוכלוסייה בדאודורנט, חוש ריח זה לא משהו שאתה רוצה לחדר.

yairn@israelhayom.co.il

אבנים אנרגטיות. זה עלה הרבה כסף, ואולי בגלל זה אני לא מעשן עד היום. החבר שלי, שיש לו פחות סטימנטים לכסף, עישן כבר בנסיעה חזרה.

לאחרונה החלטנו, בנות הבית ואני, שהגיע הזמן לגמול גם את הגברת הראשונה. היא אמנם לא מעשנת כבדה, אלא מהמעצבנים האלה שיכולים לעשן שלושה-ארבע סיגריות ביום בלי להתמכר, ויכולים גם לא לעשן בכלל.

אבל עם כל הכבוד, הריח לא משהו, וגם הסיכוי שהיא תחטוף איוו מחלה לא נראה לנו כמו רעיון טוב, אז התחלנו להצייק לה מכל עבה. סיפרנו לה שאנחנו סובלים, תלינו שלטים, עשינו לה פנטומימה של בית קברות, החבאנו את הסיגריות, אבל כלום לא עזר.

מה ששבר אותה סופית היה אירוע חברתי, שבו היא הדליקה סיגריה, ובחזרה שצעירה ממנה בעשור הסתובבה אליה במבט זעוף ואמרה "נתקעת בשנות ה-80?" רעייתי נעלבה עד עמקי נשמתה, וגם הבינה את הסאבטקסט, שהוא "בעוד רגע גם תשלחי מכתב ל'מעריב לנוער' שאת מעוניינת להחליף פוסטרים של סמנתה פוקס תמורת העטיפה למחברת של דוראן דוראן".

למחרת היא הלכה לגמילה. שם הראו לה כמה מגוחכים כל התירוצים של המעשנים. כולם מסבירים למדריך שהם יכולים להפסיק ברגע שירצו, שהם עושים את זה כי הם פשוט נורא נהנים, שזה במקום לאכול, שהם פשוט לא יכולים ליהנות מקפה בלי סיגריה, שזה כיף אחרי האוכל או אחרי סקס, ועוד ועוד. המדריך הסביר שבלי קשר לבריאות, למחיר ולהרזיה, הם פשוט מכורים להרגל, וכל השאר זה תירוצים דביליים. שינסו קפה בלי סיגריה, ושיסבירו לו מה בדיוק כיף בלצאת החוצה ביום חורף גשום כדי לעשן סיגריה מתחת למטרייה, בזמן ששאר החברים יושבים בכיף במסעדה החמימה, צוחקים, נהנים וגומרים לך את הגולאש.

נגמלים מספרים שאחת החוויות הדרמטיות בקורס היא טקס הפרידה מהסיגריות, שבו אתה אמור לזרוק את הקורס פסה לפח גם אם היא חצי מלאה. המסקנה המתבקשת מכך היא שכדאי להקים פיצוץיה לממכר סיגריות ליד מכון הגמילה. הנגמלים ירכשו שם את הקופסה האחרונה לפני

לפני הכל, גילוי נאות. אני לא שונא מעשנים.

כמה מחבריי הטובים ביותר הם חברים של פיליפ מוריס, וגם אני עישנתי עד לפני כמה שנים. מאז נגמלתי, אבל אני יודע בדיוק מה עובר על המעשנים, כמה הם נהנים, כמה הם מספרים לכולם ולעצמם שהם נהנים, ואיך בבוקר, במיטה, עם בוא המוחטות, השיעולים והבגדים המסריחים, הם נשבעים שלא ייגעו יותר בסיגריה – הבטחה שמחזיקה לפחות שלוש דקות עד הסיגריה הראשונה עם הקפה של הבוקר.

כשהיינו ילדים עוד לא שמעו על נוקי העישון. בסרטים הביתיים הישנים אפשר לראות הורים עם סיגריה בווית הפה כשהם עושים קוקו לילדה, מכינים את הילד לבית הספר או חוגים לו יום הולדת, שלכבודו הם מעניקים לו את הזכות להיות מעשן פסיבי.

איפה לא עישנו אז? בקולנוע, במוניות, במעלית, במסעדות, במטוסים, באוטובוסים (לא רק הנוסעים, גם הנהג). נרמזה לי שהסיבה היחידה שלא עישנו אז גם בחדרי לידה היא שהגברים פשוט לא טרחו להגיע לשם, וחיכו שהאישה תעשה את הקסם שלה עם חבל הטבור כפאב בקצה השני של העיר.

אני זוכר את הסיגריות הראשונות שלי בגיל הנעורים. את החברה המגניבים שעישנו מחוץ לבית הספר ליד הקיוסק, יחד עם המורים שלא הצליחו להתאפק. לא ממש ידענו לקחת לריאות, אבל עשינו את כל הפוזות הנכונות, כולל להחזיק את הסיגריה ולאפר באובססיביות (גם כשאין מה), להפריח טבעות לאוויר כאילו אנחנו עומדים לפני קריירה בתחום הקוסמות, ובעיקר לעשות המון דאווין על הבנות. הסיגריות מגדירות אותך. גברות חסודות ואלגנטיות יעשנו סיגריות רקות בטעם מנטה. אם אתה "מרלבורו מן" אדום – אתה קשוח, מחוספס ובעל ריאות חזקות. אם אתה מעשן "נובלס" כנראה היית בגרעין נח"ל, או שאתה איוה פריק שמתגעגע לישראל היפה של פעם, שבה חבר היה חבר ולסיגריות היה טעם של לול תרנגולות.

אם אתה מעשן "אירופה" (גם אלבניה זה באירופה), אתה מאלה שמעדיפים לסבול בעישון, כדי שלא יבקשו מהם לעולם סיגריה – או בקיצור, הקשר שלך לאירופה זה שאתה קמצן כמו סקוטי. אם אתה מעשן "כאמל", כנראה בקרוב השיניים שלך יצהיבו ותיראה כמו הגמל המחייך על הקורפסה. ואם אתה מגלגל – כנראה יש לך עודף זמן פנוי, וגם היית טוב ברפיה בקייטנת יצירה בקיץ.

אחרי שנים של סיגריות, שיעולים ובגדים מסריחים, נסעתי עם חבר למומחה לגמילה בכפר סבא. הגומל לחש לנו לחשים, ליטף לנו את הראשים וביקש מאיתנו להחזיק